

החבורה

יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד

בין בני החבורה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א ודברי החברים

קבלתי צ'אנס!

בכל לילה עולה הנשמה לבית המשפט העליון, בתרתי משמעויותיו, ומגוללת את מעללי החומר ושיגיונותיו שבמשך היום, וחותרת על דפי הסיכום במו ידיה-היא.

בבית הדין מתחיל הוויכוח. האם להחזיר את הנשמה לגוף חזרה, ליום נוסף שאף בו לא תצליח לשמור על טהרתה וצביונה, או להשאירה בכנפיה המגוננות של השכינה.

הוויכוח עולה טונים ומגיע עד מקומו של עולם. הבורא יתברך שומע את הצדדים ומכריע - להחזיר!

'מדוע' נשאלת השאלה.

'אבאר את צ'עדי', מסביר האב הרחום. 'היהודי שרוצים אתם ליטול ממנו את נשמתו, ביקש בקריאת שמע - "בידך אפקיד רוחי, פדית אותי השם ק-ל אמת".

האם לא אעמוד במילתי ולא אחזיר לו את פיקדונו?! וכך שבה הנשמה מידי בוקר בבוקר.

האין מעשה זה מוסיף מעט הכרת תודה ב'מודה אני'!

מה צ'ריכים מ'מני!

המנהל משוטט בכל יום ברחבי מפעלו הענק ומתבונן בעבודת השכירים. עינו צדה שני פועלים. האחד - חרוץ וזריז, חדור רצון לעזור. ואילו השני עושה את עבודתו, אך רק במידת הנדרש. לא פחות אך גם לא יותר.

כאשר נקראים השניים לחדרו, הראשון מבהיר מיד כי כל כולו מוכן לכל בקשה ודרישה, ובלבד שתוצרת המפעל תצליח ותשגשג.

השני נכנס ומבאר את כוונתו. עבודתו בבית-החרושת היא עבור הכסף שיקבל. הוא את עבודתו עושה, מקבל את שכרו, והולך.

כמובן שבעוד הראשון יתוגמל ויקודם, השני לא ישלים את זמנו, ויועבר במהירות האפשרית.

כך, בעולם הזה, אם אינך חדור מטרה להבין מה זקוקים ממך, כלומר - להכיר את הבורא בכל מצב, גם בזמני-שפל שאינם נוחים לנ'ארות, הרי מתחבר בחיבור העמוק ביותר הקיים. אך אם תחפש רק מה אני צריך כאן, ואיך אצא המושלם והמוצלח מכל מצב, ומהר מאוד תתמודד עם מעברים וקשיים שישלח לך הבורא, על מנת שתבין ותכיר בכך, כי הלו לא לשם כך נוצרת!

תחנות לכ'תל.

יהודי מארצות הגולה נכנס לתחנת הרכבת בירושלים, וביקש כרטיס נסיעה למקום ממנו לא זזה השכינה. מה מאוד התפעל כי תמורת עלותה של נסיעה עירונית, יכול הוא להגיע לכ'תל.

הזקן המרוגש מתיישב על מקומו, ומכין עצמו למפגש המרגש עם שריד בית מקדשנו. מולו יושבים מספר יהודים בעלי צורה.

תוך כדי נסיעת הרכבת גלגל עמם שיחה קלה, ואדהכי והכי, נעצרה הרכבת באחת מתחנותיה הרבות. למרבה הפתעתו, רואה הוא כי שותפיו-לשיחה, מכינים עצמם לירידה.

בפליאה תופס הוא בשרוול אחד מהם ושואל, בלא מעט תרעומת: "מדוע אתם יורדים כאן? והלא עם אותו כרטיס עליו שילמתם, תוכלו לנסוע לכותל?" תקע בהם מבט שואל.

תפוס-השרוול התנדב להסביר במהירות: "אמנם העלות אותה עלות. ואתה, שרצונך להגיע למקום הקדוש, תגיע למקום הפצ'ך", הוא מסביר בזריזות "אך אנו לתחנה זו היו מועדות פנינו, ולכך עלינו לרכבת. לכן אנו יורדים דווקא כאן.. " שחרר את ידו וירד.

לעיתים אנו מהרהרים ותוהים, מדוע מסלול חיינו שונה מאחרים. למה דווקא אני, מדוע הוא יותר, כל אחד ותהיותיו הוא. זאת אנו צריכים לדעת - כי לכל אחד ואחד יש את תחנתו היעודה. ששם, ורק שם, הוא י'רד..

ק'ן אור..

הצדיק רבי מאיר'ל מפרמישלאן יצא מחדרו ופתח את דלת בית מדרשו והבחין בתלמידיו הדנים בסוגיית-מה ברתיה. אחד התלמידים מיהר להסביר כי עסקו הם בשאלה, על איזו מידה נכון יותר לעבוד. על מידת הגאווה, או שמא על מידת הכעס.

רבי מאיר'ל חיך והמשיל משל, למה הדבר דומה. שלושה אסירים הושבו בתא כלא חשוך ואפל בשל חובם שלא עלה בידם לשלמו. מידי יום נזרקו כמה חתיכות לחם למאכלם. אחד האסירים, שלא ניחן בחוש המישוש, לא הצליח לנגוס נכונה בפרוסתו. לפעמים נשך את אגודלו, ולפעמים גוש חול שהתחלף לו בלחמו.

חברו שראה בצרתו, ניסה ללמדו לאכול בחושך הסמיך את האוכל בלא סכנה.

לאחר כמה ימים, במקום הלחמים שולשלו קערות דייסה. צרה כפולה ומכופלת לאסיר האומלל. אך גם לכך הסכין החבר, ואחר ימי-לימוד מעטים, הצליח האסיר-התלמיד להכניס לפיו דבר-מאכל. אך לא ארכו ימי הטובה ושוב הוחלף המתכון ושוב הסתבך ביש-המזל.

האסיר השלישי נפנה לאסיר טוב-הלב ושח לו: "אתה מלמדו כיצד לאכול לחם, אחר כך לאכול דייסה וכן הלאה. אך אני חוררתי עבורו חור בקיר, משם תיכנס ק'ן אור שתאיר עבורו כל מאכל שיהיה.."

כך, המשיל הרבי לחסידיו, אתם ממקדים מאמצים במידה מסוימת או אחרת. אך העיקר הוא לעשות ק'ן אור שהיא - יראת שמיים, להאיר הכל.

ובאם תראו את הבורא בכל דבר, ממילא יישברו לרגליכם כל המידות!

פֶּלֶס לְדָרֶךְ:

ציטוט ידוע בפי רבינו שליט"א בשם ר' אשר אומר כי אדם הרוצה למדוד היכן ועד כמה התקדם בעבודת השם הפרטית שלו, יבדוק את התנהגותו בשני מצבים.

האחד, בעתות לחץ ומשבר. האם הוא מאבד את הראש, או שמא שוקל את הדברים בפֶּלֶסוֹ של היוזע שהכל בידי שמיים.

השני, איך הוא בחברת אנשים. האם האף של ההוא לא מתאים לו, או שהוא מסוגל לחייך גם למי שעורר את עצביו. ומי שמקבל כל אחד בסבר פנים יפות, אינו מחביא מאחורי גבו אגו מנופח המסנן אנשים. אדרבא, הוא יודע היטב מאין ירק-עצמו חי ומי מחיהו.

הבה נרד לעומק המדד השני. מדד ה-אחדות? מהי אחדות?

הַצָּעָה אֶל מְאַחֲזֵי-הַקְּלָעִים..

אנו גְּדֹלִים על הידיעה כי בכל דבר, קטן כגדול, מסתתר ניצוץ אורה מהבורא יתברך הנותן לו את כוח הקיום. האור האלוקי מלוּבֵשׁ באינספור לבושים גשמיים, אשר מהווים כיסוי לניצוץ החבוי בהם ואינו נמצא בגלוי. שכן אנו, הלבושים גוף חומרי ושפל, לא נעמוד בכך באם ייחשף בפנינו האור העצום הזה. וכל אדם, כל חפץ, מנוּטָּ לְדַרְכּוֹ ולנתיבו בדיוק מדויק על ידי המסבב מלמעלה. נחזור לאחדות.

ישנה האחדות הפשוטה והרוגעת מעל פני השטח. כאשר הכל חלק ומתנהל על מי מנוחות.

וישנה האחדות המתבטאת באופן ייחודי, כפי שמלמדינו פרי הארץ, כאשר מתגלגל לפתחו של אדם שנאה או רוגז על חברו, הרי שבאותו הרגע חבוי לו ניצוץ רוחני, המחכה שתכיר בו ותחבר אותו לשורשו העליון, וכך ימתקו הדינים. או במילים פשוטות יותר - אל תיכנע לדחף העולה בך לשנוא ולכעוס, **אדרבא, הדחף הזה הוא אור גדול של 'ואהבת לרעיק כמוך'!**

ובכך שתדון את חברך לכף זכות, תזכה להחזירו לשורשו ולקבל שפע מלמעלה!

אָבָא לֹא מְרִטָּה!

נמשיל לך משל.

אב ובנו צועדים אל עבר פתחה של קופת-החולים עבור טיפול שיניים. הילד ממאן בבכי וקולות יללה, ואילו האב מנסה למשוך את ילדו, בדיבורי-משי או באיומי סרק, להיכנס אל הפתח מדיף ניחוחות-תכשירי-הרפואה.

ליד הדבר נראה כאזרי. אבא לא מרשה לו לברוח. הוא רוצה בכוח להכריח אותו שיקדחו לו בשיניים. אך לנו כמתבוננים מהצד, ברור ונהיר כי אמנם אהבתו לבנו נראית כתקיפות, אך אותה התקיפות נובעת מאהבה.

כך הרגש המעורר בנו רצונות עזים ושליילים, אינו אלא אור אלוקי של אהבה, המולבש בלבוש גשמי של שנאה.

ועל ידי שנבליג ונשתוק, נגיע לפנימיות הדבר, ולאמונה חזקה יותר. **זוהי האחדות הפנימית.**

טִיּוּה לְכָל!

לאחר הסברת והבהרת העניין, נותר לנו רק לתהות, מדוע נבחרה דווקא האחדות מכל שאר המצוות, להוות לנו מכשיר-מדידה?

הסיבה הראשונה, כי לא כל מצווה שווה לכל. יש אחד שלימוד שעות רצופות קוסם לו ומושכו אליו, ויש ששבת קודש עוטפת לו בעבותות אהבה. הצד השווה בהם, שאין הם שווים בחשקם. זה בלימודו וזה בשבתו. אך באחדות כולם שווים.

אֵין מִי שֵׁאֵין לוֹ חֵבֵר, וְאֵין חֵבְרוֹת שֵׁאֵין לָהֶם מִשְׁבֵּר.

ובכל משבר שכזה האפשרות היא או לשרוף את האסם על תבנו, או לחרוק שיניים ולהכניע את ישותי לדבר-מה הנשגב מבינתי.

אחדות זו מצויה בכל אחד, ובכל זמן.

לְהַגִּיעַ לְדִבְקוֹת..

הפרי הארץ מביא סיבה נוספת.

עיקר חיותנו בעולם היא שנְדַבֵּק בבורא יתברך.

אך לא יימלט שיימצא האדם במוחין דְקָטְנוֹת שאז קשה לו לחיות בדבקות. מה יעשה אז?

לך, מסביר רבי מענדל'ע, יש פתרון בדמות דיבוק-החברים.

כשם שיש מצב של מוחין דְקָטְנוֹת, כך ישנו הרגע בו האדם דבוק ומחובר ביותר, וכאשר יישבו שני החברים, זה הנמצא בקטנות וזה השרוי בגדלות, וימוססו את המחיצות המבדילות ביניהם מתוך ההכנעה שייתנו לשני, הרי שזה הנמצא בשפל הדרגה ישפיע דבקות מחברו הנמצא בהתעלות ויהיה שרוי אף הוא בדבקות!

זו אחת מיתרונותיה של האחדות הפנימית - **שהיא מביאה אותנו לדבקות, הרבה יותר מאשר בדבקות עם עצמי לבד!**

די פינטע'ל פון ד'חבורה

השליטה היא בשתיקה,

לא במילים.

(רבינו שליט"א)

להערות והארות בטל': 0583221530

או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM